

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: Š. N. (dříve Z.), zastoupené JUDr. Vladimírem Krčmou, advokátem se sídlem Střelecká 437, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2014, č. j. KUJI 50107/2014, OOSČ 712/2014 OOSC/2,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2014, č. j. KUJI 50107/2014, OOSČ 712/2014 OOSC/2, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, JUDr. Vladimíra Krčmy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 6. 2014, č. j. MMJ/OŽÚ/1693/2013/20. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o obcích“), a za spáchání tohoto správního deliktu jí byla uložena pokuta ve výši 15 000 Kč.

I. Vymezení věci

Správní orgán I. stupně pověřený Radou města Jihlavy usnesením č. 1019/13-RM podle § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích vydal rozhodnutí ze dne 10. 2. 2014, č. j. MMJ/OŽÚ/1693/2013/9, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích a uložil jí pokutu ve výši 15 000 Kč. Na základě včasného odvolání žalobkyně bylo rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 7. 4. 2014, č. j. KUJI 23307/2014, OOSČ 390/2014 OOSC/2, toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejprve pro nepřezkoumatelnost zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. Dle žalovaného nebylo z výrokové části rozhodnutí vůbec seznatelné, jakým jednáním se žalobkyně měla správního deliktu dopustit, což způsobovalo nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Dne 20. 6. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č. j. MMJ/OŽÚ/1693/2013/20, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích tím, že dne 10. 12. 2013 v 13:50 hod. v domě na ulici Žižkova 83, Jihlava a dne 13. 12. 2013 kolem 12:00 hod. v domě na ulici S. K. Neumanna č. 2, Jihlava podomním prodejem na uvedených adresách nabízela služby společnosti RWE obcházením jednotlivých bytů bez předchozí objednávky mimo veřejně přístupná místa, čímž porušila čl. 9 nařízení statutárního města Jihlavy č. 4/2013, kterým se vydává tržní řád, ve znění pozdějších změn (dále jen „tržní řád“). Za spáchání tohoto správního deliktu byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 15 000 Kč. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila odvoláním, v němž uplatnila obsahově totožné námitky jako v projednávané žalobě.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve konstatoval, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně již obsahuje přesný popis skutku, a tedy vada řízení, která byla původně správnímu orgánu I. stupně vytknuta, byla při novém projednání odstraněna. Dále uvedl, že podklady, které správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí shromáždil, považoval za dostatečné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně pouze zpochybnila důkazní hodnotu úředních záznamů Městské policie Jihlava, nicméně sama žádný konkrétní důkazní návrh neučinila. Správní orgán I. stupně tak spolehlivě prokázal, že žalobkyně výše popsáním protiprávním jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích,

a byla tak zcela správně z jeho spáchání uznána vinnou. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že obec může dle ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích uložit pokutu osobě, která porušila povinnost stanovenou právním předpisem obce, přičemž § 12 odst. 1 zákona o obcích definuje legislativní zkratku „právní předpis obce“ jako obecně závazné vyhlášky a nařízení obce. Správní orgán I. stupně tak postupoval v souladu s právními předpisy, když v řízení vedeném v samostatné působnosti řešil porušení nařízení obce, tedy právního předpisu obce, byť vydaného v působnosti přenesené. K námitce plošného zákazu podomního prodeje na území obce odkázal žalovaný na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 57/13, v němž Ústavní soud uzavřel, že nařízení obce, které tímto způsobem zakazuje podomní prodej, nevybočuje z mezí zákonného zmocnění dle § 18 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „živnostenský zákon“). Rovněž výše uložené pokuty byla dle žalovaného náležitě odůvodněna, a to i ve vztahu k obdobným případům, které správní orgán I. stupně v rámci své úřední činnosti v minulosti řešil.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně v úvodu podané žaloby shrnula dosavadní průběh řízení a dále uvedla, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje především v nedostatečném popisu skutku a zjištění skutkového stavu, ze kterého vycházel správní orgán I. stupně a o který opřel svůj závěr i žalovaný. Dle žalobkyně správní orgán I. stupně, stejně jako žalovaný, zcela rezignoval na základní zásadu správního řízení, a to zásadu vyhledávací, zakotvenou v ustanovení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Toto ustanovení ukládá správním orgánům povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, jemuž má být uložena povinnost. Správní orgán I. stupně i žalovaný však z hlediska zjištění skutkového stavu vyšli pouze z protokolů, respektive z úředních záznamů Městské policie Jihlava, č. j. C5989/2013 a č. j. K5769/2013. Žalobkyně přitom již ve svém vyjádření ze dne 11. 6. 2014 zpochybnila takový postup správních orgánů a navrhla doplnění dokazování o svědecké výpovědi. Dle žalobkyně tak výše uvedené svědčí o naprostém nepochopení vyšetřovací zásady žalovaným, k čemuž odkázala také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 - 127. Žalovaný ani správní orgán I. stupně nevyslechli svědky, čímž se dle žalobkyně dopustili rovněž porušení práva na spravedlivý proces plynoucího z čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb., dále též „Úmluva“) a z čl. 38 odst. 2 zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“).

Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že pokuty dle ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích lze s odkazem na § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích ukládat pouze v samostatné působnosti obce, tedy za porušení povinností stanovených v obecně závazné vyhlášce obce, nikoli za porušení povinností stanovených v nařízení obce vydaném podle § 102 odst. 2 písm. d) zákona o obcích. V daném případě šlo zcela jednoznačně o působnost přenesenou, a správní orgán I. stupně tak co do právního důvodu uložení pokuty aplikoval nesprávný právní předpis. Tržní řád města Jihlavy byl vydán na základě zákonného zmocnění obsaženého v ustanovení § 18 živnostenského zákona. Dle žalobkyně se tak jednalo o charakteristické zmocnění vydat nařízení obce v rámci přenesené působnosti, a pro uložení

pokuty tedy nebylo možné použít ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích, vztahující se na samostatnou působnost obce.

Žalobkyně dále namítala, že v rámci regulace tržními řády vydávanými na základě zmocnění v ustanovení § 18 živnostenského zákona není obcím dána možnost zakázat plošně podomní prodej na celém území města. Žalobkyně zdůraznila, že úpravě tržního řádu, jehož podstatou je obecný plošný zákaz, stojí v cestě právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost zakotvené v čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nabízení služeb mimo prostory obvyklé k podnikání přitom dle žalobkyně umožňovala jak úprava obsažená v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, tak i právní úprava obsažená v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku, a v neposlední řadě také ustanovení zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona, ve znění pozdějších předpisů. Závěrem žalobkyně uvedla, že v napadeném rozhodnutí zcela absentují úvahy žalovaného, jimiž se řídil při stanovení výše pokuty, a také úvaha o společenské škodlivosti jí vytýkaného jednání.

Z výše uvedených důvodů proto žalobkyně závěrem navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že způsob, kterým je ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně popsáno protiprávní jednání žalobkyně, dostojí požadavkům kladeným na výrokovou část judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu žalovaný odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Žalovaný měl na základě podkladů, z nichž ve svém rozhodování vycházel správní orgán I. stupně, mimo jakoukoliv pochybnost za prokázané, že se žalobkyně protiprávního jednání dopustila, což bylo spolehlivě zjištěno na místě zasahující hlídkou Městské policie Jihlava. Žalobkyně přitom zůstala v průběhu celého řízení pasivní a skutečnosti vyplývající z úředních záznamů Městské policie Jihlava se ani nepokusila vyvrátit. V takovém případě ovšem musela počítat s tím, že správní orgán bude při zjišťování skutkového stavu vycházet z podkladů, které má k dispozici, a to i s přihlédnutím k zásadě rychlosti a procesní ekonomie. Odpovědnost za spáchání správního deliktu je navíc dle žalovaného založena na principu objektivní odpovědnosti, a proto bylo na žalobkyni, aby případné liberační důvody uvedla.

Žalovaný souhlasil s žalobkyní v tom, že úřední záznam nelze považovat za důkazní prostředek. Ovšem za situace, kdy úřední záznamy poskytují v kontextu s dalšími okolnostmi daného případu ucelený obraz skutkového stavu, nesdílel žalovaný názor žalobkyně, že bylo třeba provést další dokazování. Žalovaný konstatoval, že v projednávané věci byl z podkladů, které měl správní orgán I. stupně k dispozici, zjištěn skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a správní orgán I. stupně tak zcela dostal požadavkům, které na jeho postup klade ustanovení § 3 správního řádu. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Přestože žalobkyně podle § 51 odst. 1 s. ř. s. vyslovila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, v daném případě byly pro rozhodnutí soudu bez jednání naplněny zákonné podmínky. To s ohledem na skutečnost, že krajský soud shledal, že se správní orgány v předcházejícím řízení dopustily žalobkyní namítaných vad ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s., když vzaly za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a též podstatně porušily ustanovení o řízení před správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V takovém případě soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení *bez jednání* rozsudkem.

Tyto vady řízení přitom souvisejí s otázkou povinnosti správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a i bez návrhu toho, komu má být ve správním řízení uložena povinnost, zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch i v neprospěch. Žalobkyně v této souvislosti v podané žalobě namítala vady předcházejícího správního řízení a v důsledku toho i nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož správní orgány zcela rezignovaly na zásadu vyhledávací zakotvenou v § 50 odst. 3 správního řádu, když nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Správní orgán I. stupně a následně i žalovaný totiž dle žalobkyně vycházeli při zjišťování skutkového stavu pouze z úředních záznamů Městské policie Jihlava ze dne 10. 12. 2013, č. j. K5769/2013, a ze dne 13. 12. 2013, č. j. C5989/2013.

Ze spisového materiálu přitom k okolnostem spáchání předmětného správního deliktu vyplynulo, že dne 12. 12. 2013 obdržel správní orgán I. stupně od Městské policie Jihlava na osobu žalobkyně oznámení o přestupku a úřední záznam o řešení oznámení občana, č. j. K5769/2013, dle kterého žalobkyně měla nabízet dne 10. 12. 2013 v domě na ulici Žižkova č. X v Jihlavě podomním způsobem služby společnosti RWE. Dále bylo v úředním záznamu uvedeno, že během jednání strážníků se přihlásil obyvatel domu J. B., který potvrdil jednání žalobkyně. Dne 18. 12. 2013 obdržel správní orgán I. stupně od Městské policie Jihlava na žalobkyni další oznámení o přestupku a úřední záznam o řešení oznámení občana, č. j. C5989/2013, dle kterého měla žalobkyně dne 13. 12. 2013 na adrese S. K. Neumanna č. X v Jihlavě nabízet podomním způsobem služby dodavatele energie. Dále bylo v tomto úředním záznamu uvedeno, že paní B. H., obyvatelka domu, vyzývala žalobkyni k tomu, aby dům opustila, a popsala způsob jednání žalobkyně jako arogantní.

Správní orgán I. stupně požádal dne 16. 12. 2013 pod č. j. MMJ/OŽÚ/1693/2013/2 společnost RWE Energie, a.s. o sdělení, zda je žalobkyně u společnosti zaměstnána či pro tuto společnost vykonává činnost jako podnikající osoba. Dne 27. 12. 2013 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření společnosti RWE Energie, a.s., dle kterého je žalobkyně prodejcem společnosti BLUE OCEAN Management s.r.o., která pro společnost RWE Energie, a.s. zajišťuje na základě smlouvy o spolupráci sepisování smluv na dodávku energií.

Správní orgán I. stupně tedy dne 6. 1. 2014 požádal také společnost BLUE OCEAN Management s.r.o. o sdělení, zda žalobkyně je u společnosti zaměstnána, či pro tuto společnost vykonává činnost jako osoba podnikající. Dne 10. 1. 2014 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření, v němž společnost BLUE OCEAN Management s.r.o. uvedla, že žalobkyně je podnikající fyzickou osobou, která pro společnost vykonává činnost obchodního zástupce. Správní orgán tak na základě výše uvedených podkladů vzal za prokázané, že žalobkyně správní delikt spáchala, skutkový stav věci považoval za spolehlivě zjištěný a rozhodl o uložení pokuty.

Dle ustanovení § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 tohoto zákona.

Dle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podklady pro vydání rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Podle § 137 odst. 4 správního řádu nelze použít jako důkazní prostředek záznam o podání vysvětlení.

Jak judikatura správních soudů opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikován pod č. 1338/2007 Sb. NSS, všechna níže uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou pak velmi přesně vymezeny právě v zákoně č. 141/1961 Sb., trestním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Ustanovení § 158 odst. 6 trestního řádu upravuje, že úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, slouží jako podklad k úvaze o tom, zda osoba, která takové vysvětlení podala, má být vyslechnuta jako svědek, a soudu k úvaze, zda takový důkaz provede. Úřední záznam lze v řízení před soudem užít jako důkaz pouze za podmínek stanovených trestním řádem, je-li ten, kdo podal vysvětlení, později vyslýchán jako svědek, nemůže mu však být záznam přečten, nebo jinak konstatován jeho obsah (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 - 120).

Nelze tedy souhlasit s tím, že by pokuta za správní delikt, jenž je ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod trestním obviněním, mohla být uložena toliko na základě jednoho jediného podkladu, který byl v daném případě vyhotoven odlišným

správním orgánem, nadto ještě před zahájením řízení o správním deliktu. Takový postup nelze hodnotit jako souladný se zásadou materiální pravdy ve smyslu shora citovaného ustanovení § 3 správního řádu, dle kterého musí správní orgán vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čemuž dále odpovídá zásada vyšetřovací (vyhledávací), dle které je správní orgán odpovědný za náležité objasnění skutkového stavu. Zásada vyšetřovací (srovnej § 50 odst. 3 správního řádu) představuje povinnost správního orgánu zabývat se důkazními návrhy účastníka řízení a rozhodovat o nich, pokud takové návrhy vznáší; zároveň však s sebou nese též povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením účastníka řízení, která nemusejí být pravdivá, a nezřící se vlastní důkazní aktivity v případě, že účastník řízení nemá vlastní návrhy na dokazování. Vyšetřovací zásada velí správnímu orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení (k tomu shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132).

Z výše uvedeného tak plyne, že úřední záznamy nemohou být v řízení o uložení sankce za spáchání správního deliktu bez dalšího použity jako jediný důkazní prostředek, a poznatky získané z těchto záznamů pak nemohou být v tomto řízení užity jako důkaz. Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný vzal skutkový stav za zcela prokázaný pouze na základě těchto podkladů, z nichž ve své rozhodovací činnosti vycházel správní orgán I. stupně, kdy konstatoval, že protiprávní jednání bylo spolehlivě zjištěno na místě zasahujícími hlídkami Městské policie Jihlava a žalobkyně své jednání na místě strážníkům nijak nevyvracela. Pokud ovšem chtěly správní orgány při svém rozhodování vycházet z obsahu úředních záznamů pořízených strážníky Městské policie Jihlava, musely by tyto strážníky ve správním řízení vyslechnout v procesním postavení svědků postupem podle § 55 správního řádu. Tento postup však správní orgán I. stupně a následně ani žalovaný nezvolili, a naopak se domnívali, že řádně zjistili skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to pouze na základě výše označených úředních záznamů, které byly hlavními a jedinými podklady pro vydání napadeného rozhodnutí.

V nyní posuzované věci přitom bylo možné v předcházejícím řízení svědky vyslechnout, neboť v úředních záznamech byly vedle zasahujících policistů identifikovány i další osoby, např. oznamovatel a přítomní svědci události, jejichž výsledky měly být za účelem náležitého objasnění skutkového stavu správními orgány provedeny. Správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily. Jak v této souvislosti vyslovil Nejvyšší správní soud, i pro správní orgány rozhodující o správním deliktu je obsah úředního záznamu jen jakousi předběžnou informací o věci, která správnímu orgánu slouží ke zvážení dalšího postupu. Dokazování tak nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné ve věci vyslechnout svědka (k tomu srovnej např. rozsudek ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106, nebo rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Správní orgány tak jsou povinny shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby okolnosti spáchání domnělého správního deliktu byly postaveny najisto.

V návaznosti na výše uvedené pak je nutno zdůraznit, že správní orgány v nyní posuzovaném případě neprovedly vůbec žádné dokazování, tj. ani listinné důkazy výše uvedenými úředními záznamy. Dokazování představuje zákonem upravený postup, který musí proběhnout zákonem stanoveným způsobem, aby bylo zajištěno především právo na spravedlivý proces. Podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědoměni dle § 49 odst. 1 správního řádu, nebo mimo ústní jednání, přičemž i v takovém případě musí být o provádění důkazů účastníci řízení včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srovnej VEDRAL. J. *Správní řád – komentář*. 2. aktualizované vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012). V daném případě je přitom ze správního spisu zřejmé, že ani jeden ze správních orgánů nenařídil ve věci ústní jednání, při kterém by bylo dokazování těmito listinami provedeno. Správní řád předpokládá i možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně o takovém postupu, jak bylo uvedeno výše, musí být účastníci řízení včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu). Ani k jedné z výše uvedených variant však v daném případě nedošlo.

Na základě výše uvedených důvodů tak krajský soud uzavírá, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nevedli vůbec žádné vlastní dokazování, nýbrž vycházeli toliko z listin opatřených Městskou policií Jihlava, které ovšem sloužily toliko jako prvotní podklady pro zahájení správního řízení o spáchání správního deliktu a nikoli jako důkazy, na jejichž základě by bylo prokázáno, že se žalobkyně vytykaného správního deliktu dopustila. Správní orgány v projednávané věci zcela rezignovaly na svou základní úlohu v řízení o uložení pokuty za správní delikt, tj. vlastním dokazováním zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tímto postupem správní orgány tedy zatížily správní řízení vadami ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., které měly za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, pro které toto rozhodnutí nemůže obstát. Krajský soud tedy v této části shledal námitky žalobkyně důvodnými.

Pokud pak žalobkyně dále v podané žalobě namítala, že skutek nebyl ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně identifikován, krajský soud uvádí, že k požadavkům na vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu se již ve své rozhodovací činnosti vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Ten ve svém usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaném pod č. 1546/2008 Sb. NSS, konstatoval, že je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen, a tedy „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“.

Krajský soud k takto žalobkyní uplatněné námitce uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně všechny požadavky stanovené ve výše uvedeném usnesení splňuje, když je v něm uvedeno, že správní delikt spočíval v nabízení služeb společnosti RWE žalobkyní obcházením jednotlivých bytů bez předchozí objednávky mimo veřejně přístupná místa, a to dne 10. 12. 2013 v 13:50 hod. v domě na ulici Žižkova č. X v Jihlavě a dne 13. 12. 2013 kolem 12:00 hod. na adrese S. K. Neumanna č. X v Jihlavě. Výrok prvostupňového správního rozhodnutí tedy obsahuje jednoznačný popis skutku uvedením místa, času i způsobu jeho

spáchání žalobkyní, který v souladu se zásadou *ne bis in idem* vylučuje záměnu se skutkem jiným. Této žalobní námitce tedy krajský soud nepřisvědčil.

Žalobkyně rovněž v podané žalobě zpochybnila zákonnost postupu správního orgánu I. stupně, který jí uložil pokutu podle § 58 odst. 4 zákona o obcích na základě pověření rady města Jihlavy usnesením č. 1019/13-RM, a to podle § 102 odst. 2 písm. k) v rámci samostatné působnosti, avšak za porušení povinnosti stanovené v nařízení obce vydaném podle § 102 odst. 2 písm. d) zákona o obcích, tj. v rámci působnosti přenesené. Žalobkyně namítala, že ukládání pokut dle § 58 odst. 4 zákona o obcích je možné toliko v případě porušení povinností obsažených v obecně závazných vyhláškách obce, které jediné jsou vydávány v samostatné působnosti obce. V daném případě se přitom jednoznačně jednalo o působnost přenesenou, neboť zákonné zmocnění, na základě kterého byl vydán tržní řád města Jihlavy, je obsaženo v ustanovení § 18 živnostenského zákona, kdy se jedná o charakteristické zmocnění vydat nařízení v rámci přenesené působnosti. Důvodnost takto uplatněné žalobní námitky krajský soud posoudil následovně:

Podle § 58 odst. 4 zákona o obcích může obec právnické osobě a fyzické osobě, která je podnikatelem, uložit pokutu až do výše 200 000 Kč za porušení povinnosti stanovené právním předpisem obce.

Podle § 102 odst. 2 písm. k) je radě obce vyhrazeno ukládat pokuty ve věcech samostatné působnosti obce (§ 58), tuto působnost může rada obce svěřit zcela nebo zčásti příslušnému odboru obecního úřadu. K tomu došlo i v nyní posuzovaném případě, kdy rada města svěřila správnímu orgánu I. stupně usnesením ze dne 5. 9. 2013, č. 1019/13-RM, zcela působnost ukládat pokuty za porušení povinností stanovených tržním řádem. Na základě tohoto zmocnění tedy správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu dle § 58 odst. 4 zákona o obcích, a to za porušení povinnosti stanovené v právním předpisu obce, a to v nařízení, kterým byl vydán tržní řád města.

Podle § 18 odst. 1 živnostenského zákona obec může v přenesené působnosti vydat tržní řád formou nařízení obce. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení živnostenského zákona dále platí, že obec může nařízením obce vydaným podle odstavce 1 stanovit, že se toto nařízení obce nevztahuje na některé druhy prodeje zboží a poskytování služeb prováděné mimo provozovnu, a stanovit, že některé druhy prodeje zboží nebo poskytování služeb prováděné mimo provozovnu v obci nebo její části jsou zakázány.

Je tedy zřejmé, že tržním řádem lze na území obce regulovat nabídku a prodej zboží a poskytování služeb mimo provozovny určené k těmto účelům a usměrňovat v územním obvodu obce provoz tržišť, jakož i stanovit podmínky stánkového a podomního či pochůzkového prodeje zboží a poskytování služeb. Se žalobkyní přitom je možno souhlasit do té míry, že citované ustanovení § 18 živnostenského zákona skutečně představuje charakteristické zmocnění vydat nařízení obce v rámci výkonu přenesené působnosti obce. Otázkou pak zůstává, a v tomto ohledu se již krajský soud s argumentací žalobkyně neztotožňuje, zda ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích, ve spojení s § 102 odst. 1 písm. k) téhož zákona, dopadá toliko na ukládání pokut za porušení povinností obsažených v právních předpisech vydaných v samostatné působnosti (tj. v obecně závazných vyhláškách), jak se

domnívala žalobkyně, nebo zda je možné podle těchto ustanovení ukládat pokuty též za porušení povinností upravených v nařízeních obce, tj. v právních předpisech vydávaných v působnosti přenesené.

Krajský soud předně v tomto ohledu poukazuje na nejednotný přístup zákonodárce, který v případě rozhodování o přestupcích fyzických osob, a to jak za porušování povinností stanovených obecně závaznými vyhláškami, tak nařízeními obce [srovnej § 46 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“)] stanoví, že působnosti stanovené krajskému úřadu, úřadům městských částí hlavního města Prahy, obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností nebo obecnímu úřadu podle tohoto zákona jsou výkonem přenesené působnosti (srovnej § 95a zákona o přestupcích).

Přesto v zákoně o obcích, které upravuje ukládání pokut za porušování právních předpisů obce v případě právnických osob a fyzických osob podnikajících, je naopak právní úprava těchto správních deliktů systematicky zařazena do části první, hlavy II., tj. do samostatné působnosti obce. Zákon o obcích dále v § 35 odst. 2 stanoví, že do samostatné působnosti obce (kromě dalších tam uvedených záležitostí) patří zejména záležitosti uvedené v § 84, 85 a 102 tohoto zákona. Jak již přitom bylo uvedeno výše, v § 102 odst. 2 písm. k) zákon o obcích upravuje, že radě obce je vyhrazeno ukládat pokuty *ve věcech samostatné působnosti obce*, kdy v závorce je odkazováno na ustanovení § 58 tohoto zákona.

Jde tedy o vyřešení otázky, jak vyložit tento odkaz na § 58 zákona o obcích obsažený v ustanovení § 102 odst. 2 písm. k) tohoto zákona. I odborná veřejnost (srovnej zejména VEDRAL, J.: *Je přenesenou působností opravdu jen to, o čem zákon stanoví, že jí je?* In Pocta Petru Průchovi, Vysoká škola práva: 2009, str. 173 - 187, dostupné též v ASPI ID: LIT35313CZ) přitom upozorňuje na skutečnost, že tento odkaz „*je možné vykládat dvojím způsobem – buď tak, že do samostatné působnosti obce spadá ukládání všech pokut podle § 58 obecního řízení, tzn. i těch, které se ukládají právníkům osobám a podnikatelům za porušení nařízení obce, nebo tak, že z § 58 odst. 4 spadá do samostatné působnosti obce pouze ukládání pokut za porušování obecně závazných vyhlášek, zatímco ukládání pokut za porušení nařízení je (s přihlédnutím k § 46 odst. 1 a § 95a zákona o přestupcích...) i v případě pokut ukládaných právníkům osobám a podnikatelům výkonem přenesené působnosti (...)*“. Ani jedna z uvedených variant tedy nepředpokládá, že by ukládání pokut za porušení povinností stanovených v nařízení obcí nebylo možné vůbec, či že by bylo zcela vyloučeno, jak se v žalobě pokouší naznačit žalobkyně.

Krajský soud se přitom ve shodě se závěry žalovaného přiklonil k prvnímu z uvedených výkladů, tj. že projednávání všech těchto správních deliktů a ukládání pokut za ně spadá do samostatné působnosti a je součástí práva na samosprávu, a to nejen v případě porušení povinností obsažených v obecně závazných vyhláškách obcí (vydávaných v samostatné působnosti), ale také v případě porušení povinností stanovených v nařízeních obcí (vydaných v působnosti přenesené).

Přijatému výkladu předně svědčí skutečnost, že právním předpisem obce se ve smyslu ustanovení § 12 odst. 1 zákona o obcích rozumí jak obecně závazné vyhlášky, kterými obec

ukládá povinnosti v rámci samostatné působnosti, tak i nařízení obce, kterými na základě zmocnění v zákoně a v jeho mezích rada obce stanoví povinnosti v přenesené působnosti. V daném rozsahu je tedy ustanovení § 58 zákona o obcích odkazovací normou, kterou se odkazuje na přímou legislativní zkratku definovanou v jiné části zákona (k tomu shodně srovnej např. KOUDELKA, Z., ONDRUŠ, R., PRŮCHA, P.: *Zákon o obcích (obecní zřízení). Komentář*, Praha: Linde, 2009, str. 208 - 209).

V případě nařízení obcí, která provádějí zákonnou úpravu, ovšem bude nutno zároveň posuzovat, zda porušení konkrétní povinnosti obsažené v ustanovení nařízení obce není rovněž porušením povinnosti zákonné, které bude sankcionovatelné přímo podle konkrétního zvláštního „složkového“ zákona. Odpovědnost za porušení zvláštního zákona by totiž nepochybně měla přednost před odpovědností za spáchání skutkové podstaty podle § 58 odst. 4 zákona o obcích. V posuzované věci se však o takový případ nejednalo, neboť živnostenský zákon v tomto ohledu žádnou skutkovou podstatu správního deliktu neobsahuje. Zároveň podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona o obcích platí, že pokutu podle § 58 nelze uložit, jestliže zákon stanoví za porušení povinností uvedených v § 58 vyšší sankci. Na základě tohoto ustanovení je tedy vyloučen faktický jednočinný souběh dvou správních deliktů spáchaných jedním jednáním při souběžném projednání jednoho skutku téže osoby v situaci, kdy konkrétní skutek podle § 58 zákona o obcích bude naplňovat též skutkovou podstatu jiného správního deliktu podle zvláštního zákona.

Autoři uvedeného komentáře zákona pak stejně jako krajský soud nepochybují o formálním podřazení těchto správních deliktů pod samostatnou působnost, která je prvotně dána (jak již bylo uvedeno výše) jejich systematickým zařazením do hlavy II., části první zákona o obcích. Z ustanovení § 147 zákona o obcích pak vyplývá, že na řízení i o těchto správních deliktech se vztahuje působnost správního řádu, obec tedy o těchto správních deliktech rozhoduje ve správním řízení a toto rozhodování má veřejnoprávní charakter. Skutečnost, že projednávání všech správních deliktů je součástí samostatné působnosti, a tedy práva obce na samosprávu, kdy k projednávání těchto deliktů je funkčně příslušná rada obce, která může tuto působnost svěřit zcela nebo zčásti obecnímu úřadu, pak uvádí i další komentářová literatura, konkrétně KOPECKÝ, M., PRŮCHA, P., HAVLAN, P., JANEČEK, J.: *Zákon o obcích. Komentář*, Praha: Wolters Kluwer, 2015, str. 110 a 111).

Skutečnost, že se řízení o všech předmětných správních deliktech vede v samostatné působnosti, je rovněž patrná z ustanovení § 147 odst. 2 zákona o obcích, dle kterého správní orgán při přezkoumání rozhodnutí může rozhodnutí pouze zrušit nebo zrušit a vrátit k novému projednání; jakož i z odst. 3 tohoto ustanovení, dle kterého je výnos z takto uložených pokut příjmem obce (nestanoví-li zvláštní zákon jinak), která je takto ekonomicky zainteresována na doзору nad dodržováním práva na svém území a na aktivním vyhledávání jeho narušitelů.

Ustanovení § 147 odst. 2 zákona o obcích je obdobou ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, kdy v případě, že je správní řízení vedeno v samostatné působnosti, nemůže krajský úřad nahradit vůli obce, byť je orgánem odvolacím, a rozhodnutí v odvolacím řízení změnit, neboť by se jednalo o nepřipustný zásah kraje do samosprávy obce. V případech těchto rozhodnutí tedy krajský úřad nemůže postupovat apelačně (rozhodnutí změnit), ale pouze kasačně (rozhodnutí zrušit a věc vrátit obci k novému projednání).

Nad rámec výše uvedeného krajský soud pro doplnění uvádí, že pokud by přistoupil k jinému výkladu odkazu na § 58 v ustanovení § 102 odst. 2 písm. k), dle kterého by byla rada obce příslušná k ukládání pokut právnickým osobám a fyzickým osobám podnikatelům toliko za porušování obecně závažných vyhlášek, zatímco k ukládání pokut těmto osobám za porušování nařízení obce by byl na základě § 109 odst. 3 písm. b) zákona o obcích příslušný obecní úřad, měl by tento výklad vliv právě i na použití výše uvedených zvláštních ustanovení zákona o obcích vztahujících se na řízení. V případě rozhodování rady obce, resp. jí pověřeného obecního úřadu ve smyslu § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích, by totiž odvolací správní orgán ve smyslu § 147 odst. 2 zákona o obcích rozhodnutí změnit nemohl, zatímco při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí obecního úřadu (zde ovšem v pozici při výkonu přenesené působnosti) by odvolací správní orgán ke změně odvoláním napadeného rozhodnutí oprávněn byl. Uvedené by tedy zakládalo nežádoucí dichotomii.

Ze všech výše uvedených důvodů tak krajský soud považuje postup správních orgánů v nyní posuzované věci za zákonný a uzavírá, že i ukládání pokut podle ustanovení § 58 odst. 4 zákona o obcích za porušení právních předpisů obce vydaných v přenesené působnosti je dle zákona nutné řadit do samostatné působnosti obce, a tedy takto uplatněným námitkám žalobkyně nepřisvědčil.

Žalobkyně v podané žalobě zpochybňovala také samotnou úpravu tržního řádu, jehož podstatou je obecný plošný zákaz veškerého prodeje zboží a poskytování služeb, jelikož takovému způsobu úpravy stojí v cestě právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Jak již krajský soud konstatoval výše, dle ustanovení § 18 odst. 1 živnostenského zákona obec může v přenesené působnosti vydat tržní řád formou nařízení obce. Dle § 18 odst. 3 živnostenského zákona přitom obec může nařízením vydaným podle odstavce 1 stanovit, že se toto nařízení obce nevztahuje na některé druhy prodeje zboží a poskytování služeb prováděné mimo provozovnu, a stanovit, že některé druhy prodeje zboží nebo poskytování služeb prováděné mimo provozovnu v obci nebo její části jsou zakázány.

V posuzovaném případě rada města Jihlavy vydala dne 27. 7. 2013 nařízení statutárního města Jihlavy č. 4/2013, kterým se vydává tržní řád. Článek 9 tohoto tržního řádu stanovil, že pochůzkový prodej a podomní prodej jsou na území statutárního města Jihlavy zakázány, kdy pochůzkovým prodejem se rozumí nabídka, prodej zboží a poskytování služeb provozované formou pochůzky na veřejně přístupných místech a podomním prodejem se rozumí nabídky, prodej zboží a poskytování služeb provozované mimo veřejně přístupná místa obcházením jednotlivých domů a bytů bez předchozí objednávky.

K ústavnosti plošného zákazu pochůzkového a podomního prodeje stanoveného nařízením obce vydaným na základě zmocnění v ustanovení § 18 živnostenského zákona se přitom ve svém nálezu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 57/13, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, vyjádřil již Ústavní soud, který v tomto konkrétním případě posuzoval ústavnost nařízení města Františkovy Lázně č. 1/2013, zakazujícího pochůzkový a podomní prodej. Ústavní soud v daném nálezu konstatoval, že „tržní řády, k jejichž vydání

zmocňuje obec § 18 živnostenského zákona, nejsou prostředkem k samoučelnému omezení základního práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 Listiny. Možnost stanovit konkrétní, místním poměrům přiléhavé a účelné zákazy a podmínky při prodeji zboží a poskytování služeb mimo provozovnu má sloužit a přispívat ke kultuře provozování této specifické podnikatelské činnosti, jakož i k zajištění veřejného pořádku na území obce“ (srovnej bod 16. odůvodnění). Ústavní soud přitom dospěl k závěru, že obec je na základě § 18 odst. 3 živnostenského zákona zmocněna stanovit svým nařízením v přenesené působnosti zákaz některých druhů prodeje zboží nebo poskytování služeb prováděných mimo provozovnu v obci nebo její části, aniž by jí současně musela vymezit místa a stanovit podmínky pro tuto podnikatelskou činnost ve smyslu § 18 odst. 1 živnostenského zákona. „(...) Takto vymezeným pochůzkovým a podomním prodejem zboží nebo poskytováním služeb se nevyčerpávají druhy uvedené podnikatelské činnosti prováděné mimo provozovnu v obci, neboť tato činnost může být nadále provozována jiným způsobem, (...) který na území města Františkovy Lázně není žádným jeho nařízením omezen. Za těchto okolností proto nelze nalézt důvody vedoucí k závěru, že by v důsledku stanoveného zákazu byla předmětná podnikatelská činnost na území obce fakticky znemožněna. Nic na tom nemění ani skutečnost že uvedené zákazy se vztahují na celé území obce. Jejich účelem je totiž zamezit jednání, jež v konkrétních poměrech obce narušuje veřejný pořádek a působí na její obyvatele obtěžujícím způsobem, přičemž tento nežádoucí jev se může týkat všech částí obce. Je na místě zdůraznit, že čl. 26 Listiny chrání právo na podnikání jako takové, nikoliv jeho realizaci určitou konkrétní formou. Podle Ústavního soudu jsou tak za situace, kdy je na území města zachována možnost provozovat podnikatelskou činnost mimo provozovnu jinými způsoby, dodržena omezení vyplývající ze zmocnění podle § 18 odst. 3 živnostenského zákona. Napadené nařízení tudíž bylo vydáno v jeho mezích“.

Aplikuje-li krajský soud shora vyslovené závěry na nyní posuzovanou věc, je nutno konstatovat, že v projednávaném případě došlo zákazem podomního a pochůzkového prodeje na území města pouze k usměrnění prodeje zboží a poskytování služeb mimo provozovnu. Tímto zákazem tedy nedošlo k vyčerpání veškerých druhů podnikatelské činnosti prováděné mimo provozovnu, jelikož tuto činnost bylo možno nadále provádět jiným způsobem, a to na vymezených místech určených v příloze předmětného nařízení. Za této situace proto krajský soud uzavírá, že uvedené nařízení bylo vydáno v mezích zákonného zmocnění podle § 18 odst. 3 živnostenského zákona, a tedy ani tato žalobní námitka nebyla shledána důvodnou.

Se zřetelem k tomu, že dosud nebyl náležitě zjištěn skutkový základ pro posouzení odpovědnosti žalobkyně za vytýkaný správní delikt, nemohl se krajský soud dále zabývat žalobními námitkami vztahujícími se k přiměřenosti výše uložené pokuty a zkoumání majetkových poměrů žalobkyně, neboť nebylo-li dosud spolehlivě prokázáno samotné spáchání vytýkaného správního deliktu, nebylo možné žalobkyni uložit žádnou pokutu. Totéž se týká i námitky žalobkyně spočívající v absenci hodnocení společenské škodlivosti, resp. úvahy správních orgánů o intenzitě porušení chráněného zájmu, neboť hodnocení naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty je možné až v situaci, kdy je spolehlivě zjištěn skutkový stav věci a jednání žalobkyně náležitě prokázáno. V daném případě ovšem správní orgány nerespektovaly základní pravidla dokazování v řízení o správním deliktu, čímž nezjistily stav věci v rozsahu, který by nevyvolával důvodné pochybnosti. Závěry správních

orgánů učiněné na podkladě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a neprovedení dokazování v řízení je tak nutno z výše uvedených důvodů hodnotit jako předčasné.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 76 odst. 1 písm. b) a c), ve spojení s § 78 odst. 1, s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil.

Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tedy bude nutno napravit vytýkaná procesní pochybení a v návaznosti na žalobkyní uplatněné odvolací námitky opětovně přezkoumat zákonnost odvoláním napadeného prvostupňového správního rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 8 228 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu JUDr. Vladimíra Krčmy, advokáta, za zastupování žalobkyně v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu ve věci samé – podání žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1 428 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 11 228 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. dubna 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu